

[Arne Bjerregaard.]

hvorledes vi ønsker den fremtidige målsætning for dansk fiskeri.

Det var det, jeg ønskede. Jeg ønskede ikke, at fremtidens fiskeripolitik skal foregå på ministerplan eller med fiskeriorganisationerne. Det må foregå i de politiske partier. Det var det, jeg opfordrede til. Undskyld, hvis det skulle være tilfældet, at jeg har formuleret mig lidt forkert i min opfordring.

Lad mig så sige til hr. Erlendsson, som stadig fremturer med disse dårlige forhandlere, at jeg er beklemmet ved, at vi her i dette ting skal være med til at mistænkeliggøre mennesker, som jeg føler har gjort den indsats, som de havde mulighed for i den givne situation. Intet er i al fald mere nedværdigende, end når man føler, man har gjort sit yderste for at opnå det bedste, og så offentligt skal nedværdiges, fordi man ikke har nået det resultat, som andre kunne ønske. Derfor mener jeg som andre, at det da må være væsentligt, om fremskridtspartiet kunne fremlægge saglige begrundelser, ikke bare hypotetiske bemærkninger om, at man ikke havde røgtet sit hverv ordentligt på embedsmandsplan. Og det med ministeren, der skulle have været til stede, det har man vel klart fået besked om. Det ville have været et minus, ikke fordi ministeren er et minus, som fremskridtspartiet måske kunne mene, men i den givne situation må man have en ankeinstans.

Forhandlerne skal ikke være modløse i holdningen. Jeg havde nær sagt, det kunne være symptomatisk for fremskridtspartiet, for så snart de ikke kan få gennemført noget fuldt og helt, så bliver de modløse og siger: de andre ville jo ikke være med, så vi opgiver det hele og lader det løbe, som det kan. Her er i sandhed en vis modløshed. Men når man skal gå på rov i den almindelige vælgerskare, så føler man sig åbenbart ikke for god til at bruge, jeg må sige ganske usaglige argumenter over for såvel embedsmænd som over for minister.

Og så siger man, at russerne tager silden. Ja men det er da muligt. Jeg har intet bevis for, at de tager silden, jeg har en fornemmelse af, at de vist tager mere end de 17.000 t. Jeg mener, at jeg har set nogle af deres såkaldte moderskibe, og det skal indrømmes, at det kan være betænkeligt, over for éns egen samvittighed i al fald, at ville po-

stulere, at man er sikker på, de har overholdt de 17.000 t. Den kunne måske være renere, hvis man mente, at de havde taget lidt flere.

Jeg mener, at fordi andre stjæler, kan vi så sige: så vil vi også stjæle, dermed sker retfærdighed fyldest? Er det den internationale lov, som fremskridtspartiet ønsker at køre frem med? Hvis det er sådan, at man mener, at nogle ikke har overholdt lovene, ja men så må vi prøve at finde frem til former, hvormed det er muligt at kontrollere hinanden, således at man overholder de gensidige aftaler. Kræfternes frie spil tror jeg i al fald ikke på, hverken til lands eller til vands, eller som man under krigen sagde: også i luften.

De radikale ville ikke være med til dagsordener, fordi man ikke ville afgøre vigtige spørgsmål i dagsordener. Jeg skal ikke undlade at bemærke, at det måske kan tolkes forskelligt, idet man, så vidt jeg ved, vel ikke har afholdt sig fra at vælge en regering ved dagsordener. Så kan man selvfølgelig diskutere, om det er sådanne bisættninger i den almindelige folketingsdebat at sætte en regering over styr, men så vidt jeg husker, var de i al fald med til det.

Lad mig i debatten fremhæve, hvad der står i Romtraktaten. Romtraktaten anfører en række formål med den fælles fiskeripolitik, som i hovedsagen er at øge fiskerierhvervets produktivitet ved at fremme den tekniske udvikling, ved rationaliseringer, ved den bedst mulige anvendelse af produktionsfaktorerne, især arbejdskraften, at sikre fiskeribefolkningen en rimelig levestandard, at stabilisere markederne, at sikre forsyningerne, at sikre forbrugerne rimelige priser på fisk og fiskeprodukter.

Det sidste er vel opfyldt. Men at sikre fiskeribefolkningen en rimelig levestandard er vel næppe i øjeblikket opfyldt. Vi er indtrådt i fællesmarkedet og fiskeriet er velvilligt gået med ind i fællesmarkedet på netop disse løfter om, at der skulle gives rimelig levestandard, og hvis man ikke kan opfylde det i samarbejdet, men vil gøre det ensidigt, så må jeg nok en gang foreholde tinget, at så må det være vores pligt nationalt at sørge for, at vi ikke desavouerer et erhverv, som valutarisk er uundværligt i det danske erhvervsliv.